Ч. 210. Середа 30 (17) вересня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Обструкция в ческім соймі. — Реченець скликаня парляменту. — Подорож володарів і дипльоматів. — Грізне положене на Балкані.

Чи конференция німецких послів з бар. Беком приведе до успокоеня обструкциї в ческім соймі, про те можна поважно сумнїватись. Один з участників конференциї, віцемаршалок др. Урбан, так висказав ся безпосередно по нїй в „N. fr. Presse": „Ситуация представляє ся менї дуже песимістично. З уваги на заворушене серед німецких послів тяжко припускати, щоби було можливе яке-небудь мирне покінчене тяжкого конфлїкту в ческім соймі. Тому бачу тепер тільки один вихід, а то в замкненю ческого сойму. Дальші політичні консеквенциї, які з того можуть показати ся для сесиї ради державної і долї правительства, годі нинї предвидїти".

Так з німецкого боку. Однако також в ческім таборі гомонять непримиримі голоси. Коли не брати навіть під увагу численні резолюциї всяких ческих корпораций, клюбів, міских рад, котрі висказують свое обурене против німецкої обструкциї та взивають ческих послів до рішучої борби, то грізні для правительства заяви приносять ческі посли. Зміст тих заяв такий, що якби німецкі посли обструкциею зробили неможливою сесию ческого сойму або наклонили правительство замкнути сойм, то відповідию ческих послів на те буде обструкция в радї державній.

„Polnische Korrespondenz" приносить з найлїпше поінформованого боку вістку, що донесеня, немов би державна рада мала зійти ся аж коло 23. падолиста с. р., не відповідає справдішному станови справи. Правительство постановило скликати парлямент на 3. падолиста. Колиж сесия спільних делеґаций має тревати до 5 або 6 падолиста, то нїчо не стоїть на перешкодї назначеню названого реченця.

Їшпаньска королївска пара разом з королевою вдовою Христиною вибрала ся в подорож по Европі. Насамперед відвідали їшпаньскі гості Париж, де король нараджував ся з президентом Фалїером в справі марокканьскій. З Парижа виїхав король Альфонс до Монахова, в Бавариї, в гостину до болгарского князя реґента Люітпольда. Королївску пару, яка нинї есть в столици Бавариї, приймають дуже торжественно князь і двірскі круги. Королева вдова Христина виїхала вчера перед полуднем з Монахова до Віденя. Цїсаря Франц Йосифа відвідає королївска пара в Будапештї. Програма принятя вже уложена. Король і королева прибувають до Будапешту позавтра, дня 1 жовтня о годинї 3 по полудни, а від'їдуть в суботу дня 3 жовтня о год. 4 до Дрездна.

Російский міністер справ заграничних Ізвольский по конференциї з міністром бар. Еренталем і німецким секретарем державним Шеном виїхав до Італїї до Дезіо, аби там стрітити ся з італїяньским міністром заграничних справ п. Тіттонїм. Ізвольский приїхав до Дезіо з женою вчера і замешкав в вілли мін. Тіттонїого. По дорозї з двірця витало населене обох міністрів овацийно.

На Балканї знов заворушило ся і положене стало дуже поважне, а навіть грізне. По тім як втихомирила ся Македонія і Альбанія, заворушила ся Болгария та енерґічно уоружує ся і кличе до збруї всїх своїх резервістів. З Царгороду знов приносить телеграф вістки про те, що що-раз нові войскові поїзди відходять з Адриянополя над болгарску границю. Заходить зовсїм поважна небезпечність оружної розправи Болгариї з Туреччиною, якої она не дуже боїть ся, маючи знаменито вишколене войско.

Перше непорозуміне між вазальною Болгариею та суверенною Туреччиною вийшло — як звістно — з того, що турецкий везир,

36)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З анґлїйского — Томи Кобба.

(Дальше)

27. Глава.

Послїдне виясненє

Задумана ішла Фльоренсия дальше, сонце сьвітило ясно над еї головою, жовтий щедренець стояв в повнім розцьвітї а невідступний еї товариш, пес доктора Вірета, скакав весело коло неї. Гадками перенесла ся она в ті часи, коли майже якраз рік тому назад стрітила тут була Овена. Здавало ся їй, що ще чує той шелест поза собою, котрий зрадив его і коли она обернувшись побачила его лиш кілька кроків перед собою в тїни дерев. Мимо волї обернула ся й тепер і — мало кров в нїй не застигла, бо побачила, як до неї ішов Овен, о котрім гадала, що він тисячі миль далеко від неї.

Крик радости вирвав ся з уст Фльоренсиї і она витягнула обі руки до Овена. Він пригорнув еї до себе і поцїлував еї сьміло з цїлого серця. Так відбули ся мовчки їх заручини серед сьвятого спокою природи.

Так ішли они дальше висказуючи одно другому свої чувства. Фльоренсия не сьміла спитати Ферфорда про его матїр, хоч і як рада би була довідати ся про їх виїзд, що подобав на втечу. Але Овен не довго лишив еї в непевности.

— Нїхто з нас не замкнув очий тої незабутної ночи в недїлю — зачав він розповідати. — Коли Вірет прийшов до моеї матери, она майже вже зовсім була опритомнїла. Скоро доктор вийшов, висказала она бажане, з яким носила ся вже від кількох місяцїв. — Замість оставати ся тут, де я для себе і для мого окруженя е лиш тягаром — говорила она — вивези мене туди, де можу отверто в день ходити і помагати тим, що подібно як і я попали в ту найстрашнїйшу із всїх недуг! — Коли я остаточно на то згодив ся, наставала мати на то, щоби ми зараз виїздили. Грозила небезпечність, а обава що еї готові були витягнути перед публичність, переважила у неї всякі сумніви. Може зможеш зрозуміти наші чувства, моя люба! Я вивіз мою матїр на Мольокаі *) і там попращав ся з нею на завсїгди. Хоч і як то може не по людски здавати ся, а таки то було ще найлїпше, що ми одно для другого могли зробити.

Мовчки ішли они якийсь час попри себе через лїс. Фльоренсия не могла вже здержати своеї цїкавости. Слухай Овене — спитала она — чи твоя матїр таки направду виділа тої злощасної ночи мого тата?

— Так, виділа его.

— А — чи она знала...

— Так, Фльоренсие, знала все, підчас коли я аж того дня рано, коли твій первий брат

*) Один із Сендвічских островів, на котрий звозять прокажених із всїх тих островів. В 1884 р. було там 1100 прокажених.

Арнольд загостив до мене довідав ся, що моя мати против моеї волї вийшла була з города тої ночи, коли стало ся убийство. На мое питане, чи она стрітила пана Дервента, она рішучо перечила. Мусиш їй то простити, моя дороґенька.

— З цїлого серця! — відповіла Фльоренсия живо — лиш прошу тебе, скажи менї все, нехай я раз довідаю ся правди, бо инакше не буду мати спокою.

— Довідаеш ся всего — сказав Овен поважно. — Зробить то тобі люте розчароване Але така була воля Вірета, щоби ти від мене довідала ся.

— Як то, то доктор Вірет знав про ту тайну? — спитала Фльоренсия в горячковім напруженю.

— А вжеж, що Вірет знав від самого початку.

Голос Овена звучав так придушений, що Фльоренсия мимо волї вхопила ся сильнїйше руки Овена.

— А доктор Вірет знає, що ти вернув? — спитала Фльоренсия.

— А вжеж, мое серденько! Мусїв одержати мій лист ві второк рано, бо я писав в понедїлок. безпосередно по моїм приїздї до Льондону. Я запитував его, коли можу приїхати до Рукфільда, а Вірет тодї назначив менї нинїшний день. Коли я тебе не застав дома, то здогадав ся, що ти пішла до лїса і я пішов сюди за тобою.

Серце Фльоренсиї забило ся живійше. Наконець мусїла спасти заслона з еї очий. Чого

уладжуючи приняте для дипльоматичного тіла, поминув болгарского посла Ґешова, уважаючи его заступником зависимої держави. То нова Туреччина вперве покористувала ся вільною рукою у внутрішних справах, щоби пригадати Болгариї єї зависимість від Порти. Розумів ся, що той поступок турецкого дипльомата викликав незвичайне негодоване в Болгариї, де зверхности Туреччини не хочуть признавати.

За кілька днів болгарске правительство таки зазначило, що вже не думає признавати зверхности Туреччини над своїми справами Привід до того дав страйк прислуги на лініях Оріентальної зелізниці, яка лучить Сербію з Царгородом, викликаний окликом, даним з Царгороду. Болгарске правительство зараз по вибуху того страйку обсадило своїм войском ту частину зелізничої лінії, що іде через болгарску територию, та удержувало на ній рух при помочи свого зелізничого полку. Страйк, дякуючи енерґічній інтервенциї турецкого міністра поліциї, Семі-паші, покінчив ся до трех днів, але болгарске правительство помимо того свого войска не відкликало, але й на дальше відбирає поїзди на турецко-болгарскій граници та поручує їх вести через болгарску територию власній прислузі. Треба згадати, що Оріентальна зелізниця є на ділі власностию Туреччини, а товариство оріентальних зелізниць одержало тілько концесию на єї ведене до 1958 року. Отже не диво, що то товариство запротестувало против поступку болгарского правительства та зажадало безпроволочної видачі болгарскої лінії сеї зелізниці, але болгарске правительство на те не згодило ся, жадаючи вперед введеня болгарскої державної контролі на болгарских лініях і відданя 55 прц. доходу висшого понад 10.000 франків від кільометра тоді, як доси той дохід припадав Туреччині. Болгария мотивує свою окупацию ще тим, що она не може згодити ся на те, щоби з Царгороду видавано прикази починати або кінчити страйки на лініях, які переходять через Болгарию. То все тілько викрути, поза якими криє ся охота загорнути зелізничу лінію на свою власність. Очевидна річ, що против сего поведеня Болгариї, яка нарушує виразні постанови берлиньского договору, Туреччина запротестувала та звернула ся з окружною нотою до всіх держав, які підписали берлиньский договор, щоби они поробили заходи против болгарскої окупациї. З свого боку заявляє Болгария, що она зелізниці видати не може, бо єї полишене в руках товариства зелізничого загрожує національним інтересам краю і національній обороні.

Який оборот та зелізнича справа возьме, того тепер годі предвидіти; можна надіяти ся, що на Болгарию вплине поміркуюючо і Австро-Угорщина і Німеччина, бо зелізниче тов. основує ся на австрийскім статуті, а оперує головно німецкими капіталами. Тількож болгарско-турецкий конфлікт не вичерпує ся самим зелізничим непорозумінем. Поза ним криє ся те, що Болгария хоче конче спекати ся турецкої зверхности, установленої берлиньским договором особливо що до всхідної Румелії, яка формально належить до Туреччини, а дійстно вже в 1886 р. злила ся з Болгариєю. Болгарскому правительству видає ся, що як раз тепер пора покінчити раз з зависимостию від Туреччини, яка єсть більше формальна як фактична, бо Болгария поробила за послідних трийцять літ великі поступи на всіх полях і дала докази, що уміє собою управляти. Впрочім Болгария заключує договори з чужими державами, удержує свої посольства та брала рівноправну участь в гаґскій конференциї, так що признане болгарскої независимости буде тілько санкціонованем фактичного стану. Разом з проголошенем независимости Болгариї хоче князь Фердинанд надіти королівский вінець, через що дійшов би до мети, до якої змагає від десяток літ з невичерпаною терпеливостию. За час свого 21 літного правлїня дав він чималі докази сеї терпеливости, бо й признаня з боку Росиї в характері князя діждав ся аж по 9-ох літах правлїня, а тепер 11 літ так вів державні діла, що для ідеї независимости Болгариї приєднав Австро-Угорщину і Німеччину, а особливо наддунайску монархію, так що кн. Фердинанда витано оногди в Будапешті як самостійного володаря.

то она довідає ся? Хто убив єї батька, хто зрабував тіло єї матери? — То їй не могло поміститн ся в голові, що др. Вірет вихав з Рукфільда в хвили, коли Овен вернув.

— Було то — зачав Овен розповідати — тої ночи, коли я пішов був закликати доктора Вірета. По дорозі до „Лісного виду“ розповів я ему про стан недуги моєї матери і він вислухав мене з сочувством. Ми зайшли відтак до дому і не перечуваючи нічого, увийшли до комнати на горі. Пані Кавдрі побачивши нас, вийшла а мама сиділа на кріслі. Она здавен давна була якоїсь дивної вдачі. Ледви що побачила Вірета, як витягнула руку, показуючи на него. — То ти той чоловік! — крикнула грізно до него.

Фльоренсия перелякана станула — зі страхом і з як найбільшим напруженем уваги слухала оповіданя Овена а відтак відозвала ся: То доктор Вірет, мій найліпший приятель!

— Я гадав — розповідав Овен дальше, — що др. Вірет таки зараз на місци згине від того страшного зворушеня. Голова повисла ему на груди і ноги під ним дрожали. В своїм першім зворушеню і під вражінєм, що він станув з нею око в око, зачала она уриваними реченями розповідати подію тої загадочної ночи, що й передо мною держала в тайні. Она не скорше побачила твого тата, аж коли на своїм самотнім проході дійшла до кладовища. Она мав слабі очи та й була дуже задумана. Коли пустилась була вертати до дому, хотіла якраз переходити в друге попри браму кладовища, коли зачула якийсь крик. Ти знаєш, моя люба, в як далекій закутині знаходить ся гробниця твоїх родичів. Моя мати взяла ся трохи на ліво; коли не рушаючись станула під муром, вийшов місяць з поза хмар. Мимо темноти добачила она якихсь двох людий не однаково високих — рука меншого мужчини держала дра Вірета за горло; тоді підняв він праву руку і твій тато від страшенного удару повалив ся неживий на землю.

Годі словами розповісти, яке вражінє зробило на Фльоренсию отсе оповідане. Єї опанував такий страх, що сама не знала, що діє ся з нею. Як би то хто инший був їй розповідав, то була би ему не повірила. Др. Вірет, єї найліпший приятель, приятель єї тата, чоловік, котрий єї в потребі так запомагав, котрий з такою любовию приняв єї до свого дому, мав бути убийником єї батька! Ледви можна то було собі подумати.

А Овен зачав розповідати дальше: Я звів др. Вірета на долину, дав ему напити ся трохи вина на покріплене а тоді він признав ся отверто передо мною. Вірет від самого початку слідив дуже пильно і з великим науковим інтересом за хоробою твоєї матери. Она представляла очам лікаря незвичайно цікаве з'явище і належала до тих рідких случаїв, котрих знане для розпізнаня і лїченя подібних хороб єсть дуже важне. Страданя бідної мученицї були ріжнородні. Але др. Вірет, специяліст для хороби рака, звертав свою головну увагу на недугу єї лица. Коли она померла, просив др. Вірет твого тата о позволене, щоби ему вільно було вирізати той боляк, який зробив ся був на єї лици.

— Тато мені нїколи нічого о тім не говорив — сказала на то Фльоренсия.

— Може бути, що длятого — розповідав Овен дальше — що вже сама гадка о тім обурювала пана Дервента; навіть і тоді, коли він був трохи успокоїв ся, не хотів він рішучо на то позволити. Як знаємо, був Вірет разом з твоїм татом на похороні твоєї матери. Єго опанувала була така охота заняти ся розслідами науковими хороби твоєї матери, що при отвертім гробі уложив собі плян того страшного вчинку, котрий мав знищити ціле проче его житє. Случайні побічні обставини помогли ему виконати его намір. На жадане твого тата накрито гробницю лиш дошками а Моґфорд одержав був приказ засипати єї на другий день землею. Крім з одного становища в скіснім напрямі не можна в переході видїти тої гробниці — та й о півночи не видко в Рукфільді нікого коло кладовища. Вірет потребував длятого лиш в затінку тисового дерева здоймити дошки з гробниці і влїзти до неї, відшрубувати віко від домовини (ти пригадуєш собі, що твоя мати спочивала лиш в легкій деревляній могилї), вирізати потрібний кусень з єї лица а відтак замкнути назав домовину і закрити гробницю дошками.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 29-го вересня 1908.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав контрольорови касовому уряду льотерийного у Львові М. Твардовскому, при нагоді перенесеня его на власну просьбу в сталий стан спочинку титул управителя уряду льотерийного.

— **Духовні вправи (реколекциї)** для сьвящеників відбудуть ся в днях 5—8 жовтня с. р. в духовній семинариї у Львові. Початок дня 5 жовтня о 8 год. вечером. Ті, що хотять взяти в них участь, зволять зголоситись письменно до о. В. Семкова, пл. сьв. Юра ч. 5 найдальше до дня 4 жовтня с. р.

— **Дрібні вісти.** Будова зелізниці Львів-Підгайцї вже на укінченю, а з днем 1 падолиста має ся розпочати рух особовий, але поки що лиш на лінії Бережани-Підгайцї. — Виділ тов. педаґоґічного у Львові пошукує сил учительских з кваліфікациєю ґімназияльною, як також укінчених студентів фільозофії, що хотїли би ся посьвятити званю учительскому. Зголошеня просить ся присилати під адресою Виділу ул. Сикстуска ч. 47. — Краєве віче громадских писарів східної Галичини відбуде ся дня 1 жовтня с. р. о год. 11 перед полуднем в сали „Рускої Бесіди“ в Станиславові. Предметом нарад домагане перенесеня громадских писарів на краєвий етат в зачисленем до катеґорії урядників та справа заснованя власного товариства. — У ваґоні трамваю електричного знайдено чорний годинник з бронзовим ланцушком. — Дня 24 с. м. втік з роботи в Хлопчицях коло Станиславова 22-літний Йосиф Янушевский, арештант з карного заведеня в Станиславові, засуджений за злочин обманьства на 15 місяців вязниці. — В Острівці коло Любачева помер Гринько Коцюба випивши горівки за 1 К 80 с. — Населене Буковини виносило з початком 1907 р. 783.252 душ.— Дня 27 с. м. занедужало в Петербурзі на холеру 263, а померло 102 осіб; загальне число недужих виносило того дня 1846. — Зачувати, що на шляху зелізниці Львів-Станиславів задумує Міністерство зелізниць поставити задля збільшеного руху другу колію. Тоді поїзди не потребували би ставати на стациях як доси, щоби там вминати ся з причини одної пари шин. Другу колію одержав би насамперед шлях Львів-Ходорів, відтак Ходорів-Галич, а наконець Галич-Станиславів. — З Каракаса у Венецуелї доносять, що там вибухла чума.

— **Нещасливі пригоди.** З Жабя доносять, що в понеділок дня 21 с. м. в тамошнім потоці Бережниця утопив ся Шміла Квечер, купець з Косова, котрий хотячи дістати ся на другу сторону потока, перетинаючого повітову дорогу, сїв на коня і пустив ся в брід. На середині потока кінь спотикнув ся на каміню і впав разом з їздцем у воду. Сильний похват води вхопив Квечера а прибувша вода понесла его до Черемоша. Кінь вира-

тував ся, а тіло Квечера знайдено аж в Ясепеві віддаленім кілька кільометрів від місця катастрофи. — В Бабинцях коло Рогатина вал млиньский поломив 23-літному помічникови мельницкому Малачиньскому руки і ноги. Страшно покалїченого привезено до шпиталю в Рогатинї, де нещасливий помер небавком в страшних муках.

— **Катастрофа на зелїзници.** Страшна катастрофа стала ся в Берлинї на т. зв. висовій зелїзници, котра на височезнім підмурованю, сягаючім до висоти домів, переходить понад шляхом почдамскої зелїзниці. В сім місци сходять ся дві лінії високої зелїзниці і творять тут трикутник, на котрім мають минати ся поїзди. Була як раз пів до 2 по полудни в суботу, коли на тій зелїзници над'їхав один поїзд з почдамскої площі а рівночасно над'їхав і другий, що їшов від сторони зоольоґічного города. Коли через згаданий трикутник має переходити якийсь поїзд. то дають сиґнал, щоби другий поїзд задержав ся. Тимчасом перший з тих поїздів не зважав на сиґнал і виїхав на другий з такою силою, що викинув один віз особовий, в котрім їхало звиш 40 осіб із шин. Ваґон той розломив зелїзне поруче і злетів з висоти 6 метрів на землю. Спадаючи перевернув ся він ще у воздусї раз довкола своєї поперечної оси а впавши відтак на землю розбив ся на дрібні кусні. Другий ваґон повис у воздусї. Злетївший з віядукту ваґон впав на землю так, що передом зарив ся в землю, а задна его часть сторчала до гори. Майже всї особи, що їхали в тім ваґонї або згинули на місци або тяжко покалїчили ся. Сконстатовано вже, що підчас тої катастрофи згинуло 17 осіб, а покалїчених було 18, між тими многі так сильно, що мабуть недовго вже будуть жити. Лиш кілька з тих осіб, що сиділи на самім кінци ваґона, котрий відтак по упадку сторчав до гори, могли ще вирятувати ся і були лиш легко на лици і руках покалїчені.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К).

В четвер 1 жовтня „Романтичні", славнозвістна комедия в 3 діях Ростанда.

— **Судова розправа** против обжалованих о заворушеня в Короици в наслїдок котрих настала смерть Каганця, розпічне ся перед станиславівским трибуналом судовим під проводом радника Айзельта дня 15 жовтня. Розправа потягне ся три днї, позаяк в справі тій єсть 31 обжалованих, а має бути переслуханих около 50 сьвідків. Обороии обжалованих підняли ся адвокати др. Старосольский, др. Олесницкий, др Паргицкий, др. Загайкевич і др. Могильницкий.

— **Случай холери нострас у Львові.** Онегди зголосив ся до львівского шпиталю якийсь муляр з села Зимарстинова, котрий занедужав серед проявів підозріних о холеру. Фізик повітовий др. Обтулович перевів як найточнїйші доходженя що до жерела хороби. Позаяк хорий від кількох днів працює при будові пекарні на Левандівці, де працюють заздно ті самі робітники — позаяк крім того в Замарстинові також від давна нїхто не заходив з чужих сторін, занесене хороби було виключене. Хорий подав, що ще минулої середи з'їв ковбасу, котра єму мабуть пошкодила. В шпитали стверджено з цілою рішучостию так звану з латиньска холеру nostras — нашу, домашну, не азийску холеру. Позаяк Намістництво розпорядило, щоби всі случаї острого запеленя кишок трактовано так, як треба поступати в случаях підозріня о холеру — то хату недужого дезінфекціоновано а по принятю єго до шпиталю уміщено в сепаратці.

— **Огнї.** В ночи з суботи на неділю о год. пів до 3 вибух в Синевідску в тамошнїм тартаку акцийного товариства, положенім побіч стациї зелїзничої, сильний огонь. Майже в одній хвили обняв огонь дошки поскладані на цілім просторі довкола тартаку і дійшов аж до стациї зелїзничої. Жара була така, що коли войско і сторожа пожарна, що приїхала зі Стрия, висїли з ваґонів, в першій хвили не могли й кроку зробити. Огонь ширив ся щораз дальше а перескочивши о яких 200 метрів дальше на другий склад дерева, зробив друге величезне огнище. Ціле місце пожежі виглядало як одно велике огненне море а полуміні ще збільшила ся, коли огонь обняв і дерево зложене в сяги. Коли войско і сторожі пожарні зі Стрия і Сколя та войско приступили до ратунку, огонь прибрав був вже так великі розміри, що лиш в великим трудом удало ся его опанувати. З самого тартаку уратовано лиш будинок, в котрім містить ся динамо-електрична машина і канцелярия. Крім тартаку і всего материялу деревляного згоріли ще маґазини зелїзничі, з котрих однак повиношено всї товари, які там знаходили ся, та погоріли навіть стовпи телеґрафічні вздовж шляху зелїзничого. Велика небезпечність загрожувала також цїлому селу, але завдяки енерґічній акциї ратунковій удало ся єї відвернути. Ранїшний поїзд, що надїхав з Будапешту, лиш з трудом удало ся перевести через стацию з цїлогодинним опізненем.

Тартак належав до акцийного товариства млинів і промислу деревного „Мариян", котра має свій склад у Відни і Лінцу. Як великий був огонь можна зміркувати з того, що аж в неділю вечером около 7 год. удало ся его зльокалїзувати. Шкода єсть величезна і виносить сотки тисячїв. В перший хвили говорено, що огонь хтось підложив, властителї тартаку однак кажуть, що займило ся від гиблївок, в котрі случайно дістав ся огонь.

В складі декораций і театральних уборів жидівского театру у Львові при ул. Ягайлоньскій вибух онегди вечером огонь і був би навіть міг викликати якусь катастрофу, бо стало ся то в хвили, коли якраз мало розпочати ся представлене. Завізвана сторожа пожарна угасила однак огонь досить борзо. Шкода єсть досить значна а причина огню не звістна.

† **Померли:** Др. Александер Марияньский, адвокат краєвий і довголітний член ради міста Львова, помер вчера рано по довгій а тяжкій недузї в 58-ім році житя. — В Любачеві помер тамошний бурмістр, Михайло Греник. — В Устечку померла Христина Дубельска, жінка управителя тамошної школи, в 33-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 29 вересня. Королева-вдовиця іспаньска приїхала тут вчера. На двірци повитали єї Архікн. Райнер і Архікняг. Ізабеля з доньками та амбасадор іспаньский. Королева-вдовиця замешкала в палатї Архікн. Райнера.

Будапешт 29 вересня. Проґрама принятя іспаньскої королївскої пари вже уложена. Король і королева приїдуть до Будапешту дня 1 жовтня о 3 год. по полудни а від'їдуть в суботу дня 3 жовтня о 4 год. по полудни до Дрездна.

Софія 29 вересня. Нїмецкий аґент дипльоматичний вніс до болгарского правительства протест в справі зелїзниці ориєнтальної.

Рим 29 вересня. Аґентия Стефані оголошує дословний зміст ноти, дорученої італїяньским правительством правительствам французскому і іспаньскому дня 26 с. м. в справі Марокка. В нотї прилучає ся італїяньске правительство зовсім до становища правительств французского і іспаньского і підносить, що треба би бажати, щоби супротив Марокка заакцентовано солїдарність і повне порозумінє всіх держав.

Петербург 29 вересня. Одержано тут вість з Риму, що папа веде з російским правительством переговори в справі утвореня нунциатури папскої в Петербурзї.

Петербург 29 вересня. Подробиці збройного нападу на поїзд зелїзничий на стациї Бездан представляють ся як слїдує: О годині 11·30 в ночи впало на стацию около 20 людий, котрі кинули ся на жандарма і зранили его, відтак арештували службу зелїзничу і замкнули в одній з комнат стацийного будинку. Кондукторів баґажових і почтиліона відвели до будинку стацийного і так само замкнули. Кількох з напастників увійшло тоді до середини ваґона почтового і тут приложивши урядникови револьвер до голови, приказали відшукати грошеві листи після спису. Розбишаки забрали заінкасовані гроші в касах зелїзничих і готівку, яка знаходила ся у ваґонї почтовім в сумі около 200.000 рублїв. Напад тревав три чверти години.

Константинополь 29 вересня. Чарногорский заступник предложив вчера Порті жадане установленя комісиї в справі полагодженя афери в Єзеро, грозячи в противнім случаю вибухом конфлїкту.

Льондон 29 вересня. Анґлїйске правительство донесло правительству болгарскому, що єсть того погляду, що дальше обсадженє зелїзниці ориєнтальної Болгариєю не дасть ся оправдати.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа **означають поспішні** поїзди; нічні поїзди означені **зьвіздкою** (*). Нічна пора числить ся від **6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, **10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, **11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).